

İCLAL DİKİCİ

RESİMLEYEN: GÖKÇE AKGÜL

BAYAN

PİMPİRİK

2012
TUDEM
Edebiyat
Birincilik
Ödülü

2012 Tudem Edebiyat Ödülleri
Öykü Yaşamdır Yarışması Birincisi

BAYAN PİMPİRİK

İclal Dikici

© 2013, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A. Ş. • 1476/1 Sok. No:10/51
Alsancak-Konak/İZMİR

Yazar: İclal Dikici
Resimleyen: Gökçe Akgül
Editör: Burhanettin Düzçay
Düzeltili: Hülya Dayan

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ocak 2014 (2000 adet)
İkinci Baskı: Şubat 2016 (2000 adet)

ISBN: 978-9944-69-763-7
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni
olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir
biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

**2012 Tudem Edebiyat Ödülleri
Öykü Yaşamdır Yarışması Birincisi**

BAYAN PİMPİRİK

İclal Dikici

tudem

İclal Dikici

Yazar adayı, çocuklarla birlikte hayal kurmayı, hayallerini yazmayı... Yaş almış insanlar ve hayvanlarla konuşmayı, dinlemeyi... Masalları, toprak kokusunu, eski kapılardan geçmeyi, farklı pencerelerden bakmayı... Kedisi Şanslı'yı, arkadaşlarını ve ailesini çok seviyor. Omzunun üstündeki başını değil, yüreğini kılavuz ediniyor...

İçindekiler

Mısır Püskülü Saçlı Bayan Pimpirik	7
Mahallenin Delisi	16
Cadıların Toplanma Günü	28
Uzaylı Teyze	39
Mahallede Hırsız Var	48
Kılıç Kalkan Ekibi	59
Sihirli Sandık	66
İyilik Perisi	73
Devlerin Savaşı	88
Piyanonun Sesi	101

masallarıyla renklendiğim anneme...

MISIR PÜSKÜLÜ SAÇLI BAYAN PİMPİRİK

“Yoo, olamaz! Yine mi? Ben ne şanssız bir kadınıym, ne bahtsızım... Haaa! Haaa! Haaaaa!”

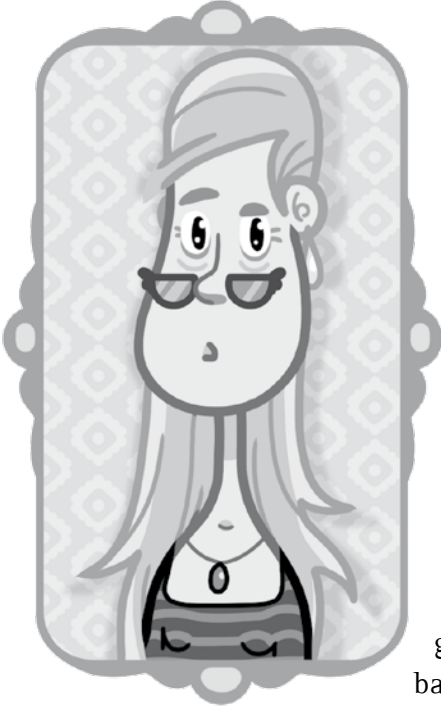
Bu, sevgili Bayan Pimpirik’in ağlama sesi. O ‘haaa, haaa’ diye ağlar, ‘hüüü, hüüü’ diye ağlamaz diğer insanlar gibi. Belki de sesi çok kalın olduğu içindir ya da annesinden öyle öğrenmiştir, ne bileyim.

Mesela ben de ‘miii miii’ diye ağlarım, başka türlüünü bilmiyorum çünkü. Boş veeer, bunun bir önemi yok. Biz konumuza dönelim...

Zavallı Bayan Pimpirik, her sabah ayna karşısında aynı trajediyi yaşar. Ben kendimi bildim bileli bu böyledir, yani yaklaşık on yıldır... Daha öncesini bilmiyorum.

Bıkmadan usanmadan her akşam ama her akşam, saçlarını bigudilerle özenle sarar. Bu konuda aklınıza gelebilecek her yöntemi dener; ısıtılmalı bigudiler, süngerliler, uzun çubuk şeklinde olanlar, kıvrıklar, elektrikli...

Hatta bir gece gazete kâğıtlarını önce dikdörtgen şeklinde kesti, ardından dar kısmına uzun iplikler yerleştirip

rulo şeklinde sardı (*sosise benziyorlardı, himm ağzım sulandı anlatırken*) sonra onları tek tek saçlarına dolayıp ipliklerinden bağladı. Öyle komik görünüyordu ki, (*dilek ağacı gibi; neredeyse bir kâğıda dileğimi yazıp başına ilıştirecektim*) gülmemek için kendimi zor tuttum.

İşte bu sabah da aynı şey oldu...

Bigudileri çıkardığında saçlarında hiçbir değişiklik yoktu, sarmadan önceki gibiydi. Aynadaki görüntüsüne bakıp ağlıyordu Bayan Pimpirik.

Dümdüz, üstelik açık sarı ve seyrekle saçları, ince uzun yüzünün üstünde mısır püskülü gibi duruyordu ve o bundan hiç mi hiç hoşlanmıyordu.

Bayan Pimpirik'in çıkarttığı ağlama sesi ve saçları gibi, görüntüsü de biraz tuhaf. Diğer insanlara pek benzemiyor; çok zayıf ve çok uzun, özellikle bacakları.

Gözleri çok büyük, iri bir kömür parçası gibi...

Teni çok beyaz, öyle saydam bir görüntüsü var ki önünde dursanız arkasındakileri göreceksiniz sanki.

Ne bileyim farklı işte, acaba bu yüzden mi hiç arkadaşı yok diye düşünüyorum bazen, oysa onu tanısalar...

Bu arada ben kim miyim? Benn, ook çok güzelim, ook çok sıcağım, ook çok beyazım; şişmanım!

Merak mı ettiniz? Ay tamam, tamam söylüyorum; çok ısrar ettiniz. Benim adım Pamuk. Pimpirik’in kedisiyim. Bir konuda anlaşalım, yalnız kedisi değil, aynı zamanda en iyi arkadaşıyım.

“Dokuz, on, on bir, on iki, on , on dört, on beş.”

İşte yine başladı. Bayan Pimpirik’in yataktan kalkar kalkmaz yaptığı ilk şey, bigudilerini çıkarıp aynada kendine, saçlarına bakmaksa, ikinci yaptığı şey de balkona çıkıp çarşafını, yatak örtüsünü, pijamalarını on beşer kez silkelemektir. Tam on beş kez, ne bir eksik ne bir fazla.

Daha sonra hafif bir kahvaltıyla karnını doyurur. Kuş kadar yer. *(Ay! Kuş mu dedim, olsa da... Aman canım, sizin içiniz fesat, olsa da sevsek diyecektim.)*

Kahvaltıdan sonra silkeleme işlemine kaldığı yerden devam eder. Masa-sehpa örtüleri, yerdeki paspaslar... Evde silkelenecek ne varsa hepsi elden geçer.

İyi ki apartmanda oturmuyoruz, düşünsenize alt katta-kilerin halini. Hani anlıyorum, temizlik yapılır da her gün de aynı şeyler yapılmaz ki. Sırası hiç şaşmaz. Silkelenir, süpürülür, yerler paspaslanır, toz alınır... Sanırsınız ki misafir gelecek, oysa bizim eve hiç misafir gelmez.

Temizlik yaparken en çok giysi odasında oyalanır. Evet, Bayan Pimpirik’in evinde bir giysi odası var. Öyle çok giysisi yok ama çok, hem de pek çok şapkası var ve hepsinin tasarımı kendisine ait. Renk renk, desen desen şapkalar; tyller-tlller, örgüler-kumaşlar, iekliler-bcekliler,

hasırlar... Aklınıza gelebilecek her çeşitten şapka. Tek tek tozları alınır şapkaların; hem de her gün...

Ben en çok bu odayı seviyorum, çünkü rengârenk. Burada, masal dünyasında gibiyim. *(Bu arada ben masalları çok severim, ya siz?)*

Evimiz, koca koca apartmanların arasında, bahçesinde portakal, mandalin ağaçları olan küçücük, şirin bir yer. Bayan Pimpirik'in annesinden miras kalmış. Müteahhitler çok geldiler gittiler kapımıza, buraya da o koca apartmanlardan dikmek için. İyilikle, sevimli bir şekilde inandırmaya çalıştılar... Tehditler savurdular... Evimizi yıkmak, yerine yenisini yapmak için yapmadıkları kalmadı. Boşuna... Bayan Pimpirik'i hiçbir şekilde ikna edemediler. "O çirkin, ruhsuz apartmanlardan istemiyorum. Yıktırmam da yıktırmam!.." dedi, başka bir şey demedi.

Bir keresinde hiç unutmuyorum, *(anlatınca anlayacaksınız neden unutmadığımı)* kapımız çaldı: "Tak! Tak! Tak!"

"Kim o?" deyip kapıyı açtı Bayan Pimpirik. Kapıda, orta yaşlı bir erkek ile genç bir kadın duruyordu, içeriye buyur etti.

"Biz, Şenyüzler İnşaat Şirketi temsilcileriyiz," dedi kadın, abartılı bir gülüşle. Her an kahkaha atmaya, otuz iki dişini ve küçük dilini göstermeye hevesli, sevimli(!) bir yüzle.

"İzin verirsiniz efendim; kendimizi, şirketimizin bugüne kadar yaptıklarını, yapacaklarımızı, hayallerimizi anlatalım size," dedi adam, sırtık yüzüyle.

Sahi niye sırtıyor ki bunlar bu kadar, anladık Şenyüzler İnşaat Şirketi de, bu kadar şen olmasalar da olur canım...

“Gerek yok, niçin geldiğinizi biliyorum ve fikrimi değiştirmeye hiç niyetim yok. Daha önce gelenlere söylediğim, bundan sonra gelecek olanlara da söyleyeceğim gibi, evimi yıktırmam!”

İzin verirseniz bundan sonra Bayan Pimpirik’e yalnızca Pi demek istiyorum, çünkü ismi uzun geliyor, anlatırken hızım kesiliyor. Anlaştık mı?

“Aman efendim biz başkalarına benzemeyiz, saygın bir inşaat şirketiyiz, bizim yaptıklarımız ortada... Şirketimiz için önemli olan, sizin içinize sinmesi, sizin mutluluğunuz... Ortak bir dil oluşturabileceğimizi sanıyorum,” dedi kadın.

Adam sürdürdü konuşmayı, yüzündeki sahte gülümsemeyle: “Siz ne istiyorsanız, nasıl istiyorsanız...”

“Sizden hiçbir şey istemiyorum!” dedi Pi, adamın sözünü keserek. “Evimi terk etmeniz dışında...”

Adam ile kadının yüzündeki gülümseme bir an için asılı kaldı dudaklarında. Sonra, yavaş yavaş sırtık ağızları kapandı, hatta büzüldü, yok oldu... Artık ağızlarının yerinde bir noktacı duruyordu.

Kadın, “Sen kim olduğunu sanıyorsun fasulye sırtığı? Pörtlek gözlü şey! Şu haline bak da öyle konuş bizimle. Mısır püskülü saçlarından tutarsam şimdi...” derken sözü adam aldı.

“Sen bizim kim olduğumuzu biliyor musun kadın? Bizim elimiz ayağımız çok uzun. Başına öyle işler açarız

ki değil bu evden, bu mahalleden hatta bu şehirden, hatta hatta bu ülkeden sreriz seni.”

“Sen kimsinki ki ki...” dedi kadın.

“Bizim kim olduğumuzu zu zu...” dedi adam.

“Sen!.. Sen!.. Sen!..” dedi kadın.

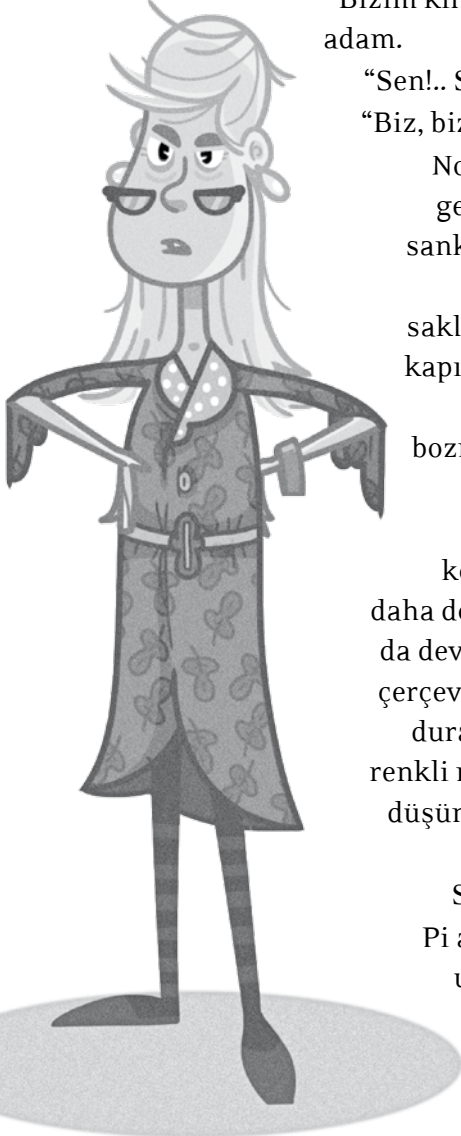
“Biz, biz, biz...” dedi adam.

Noktacıklardan, yani ağız olması gereken yerlerden alev çıkıyordu sanki, burunlarından da dumanlar.

Korkudan koltuğun arkasına saklandım, kulaklarımı bir açıp bir kapıyordum. Kabaydılar, gerçekten çok kabaydılar. Pi, hiç istifini bozmadan, gözünü bile kırpmadan öylece onlara bakıyordu.

Kadın ile adam ellerini kollarını sallayarak konuşurken daha doğrusu bağırırken eşyalarımızı da deviriyorlardı. Duvardaki fotoğraf erevesi, sallanan koltuğun yanında duran abajur, sehpanın üzerindeki renkli mumlar... Bir ara sıvışmayı bile düşündüm açıkcası; ama Pi’yi yalnız bırakamazdım.

Sonra ne oldu biliyor musunuz? Pi ayağa kalktı. Olduğundan daha uzun görünüyordu. Yo yo! Uzun

görünmüyordu, gerçekten uzamıştı. Baş tavana değiyordu. Cüceler ülkesindeki Güliwer'e benziyordu tıpkı. Adam ile kadın hatta ikisi birlikte bacaklarının arasından rahatlıkla geçebilirlerdi. Başlarını yukarıya kaldırmış Pi'ye bakıyorlardı. Gözlerinde, şaşkınlık ve korku vardı.

Pi, ağzını açtı. İtiraf edeyim ben bile korktum. İkisini de hop diye yutuverecek sandım. Ne söyleyecek diye merakla beklerken dudaklarını büzdü. "Huuuuu!" diye bir ses çıktı ağzından.

Soğuk bir rüzgâr esmeye başladı odada, rüzgâr değil fırtına hatta. Koltuğun arkasından çıktım, adımımı atmadan sırtüstü yere yuvarlandım. Savrulmamak için sehpanın ayağını sıkı sıkı tuttum. İşte bu! Benim arkadaşım bu... Yaşa Pi!

Şimdi yattığım yerden adam ile kadının yüzünü daha rahat görebiliyordum. Pi'nin çıkardığı fırtınada, ikisinin de yüzleri yumuşak hamur gibi şekilden şekile giriyor; uzuyor, genişliyor, yamuluyordu. Yanakları (*sanki görünmez bir el tarafından başlarının arkasına doğru çekiliyordu yanakları*) rüzgârın etkisiyle gerildiğinde, ikisinin de otuz iki dişi dışarıya fırlamıştı. İskelete benziyorlardı. Kadının saçları savruluyor, kırbaç gibi yüzüne çarpıyor, adam ise başından uçan peruğunun ardından ağlamaklı gözlerle bakıyordu. Düşmemek için birbirlerine sıkı sıkıya sarılmışlardı. Komik görünüyorlardı, çizgi film izler gibi izliyordum onları...

Pi, birden üflemeği kesti. Adam ile kadın heykel gibi kalakaldılar. Birbirlerine sarılmış hatta dolanmış bir

şekilde salonun ortasında, öylece kıpırtısız... Kadının saçları, jöle ile sertleştirilmiş, şekil verilmiş gibi dimdik yuvarıya doğru uzamıştı. İkisinin de ağızları kulaklarına değıyordu. Sanki ağızları kenarlarından görünmez bir iple kulaklarının arkasına doğru gerilmişti.

İşte şimdi tam şenyüzdüler. Çok, hem de çok komik görünüyorlardı.

Sonra kadın ile adama ne mi oldu?

Heykelleri evimizin en güzel köşesini süslemekte. Mutlu mutlu duruyorlar köşelerinde.

Bir çizgi film yapımcısından teklif aldılar, hem de başrol...

Şimdi artık masal evleri inşa ediyorlar.

Şaka, şaka!..

Zordur toplum içinde farklı olmak. Dışlanmayı, yalnız kalmayı hatta deli diye nitelenmeyi göze almak demektir. Ama Bayan Pi, tuhaf karşılsa da elâlem ne der korkusuyla yaşayacak bir insan değil. Kendiyle barışık ve renkli kişiliğiyle mahallenin çocuklarına ayrıksı insan tiplerine hoşgörölü yaklaşma, onların ne denli olumlu özelliklerinin olabileceği konusunda yeni bakış açıları kazandıracaktır.

Bayan Pimpirik'in ve kedisi Pamuk'un merkez olduğu, konuları birbiriyle ilişkili sekiz öykü. Hayal ile gerçeğin iç içe geçtiği, ince bir mizahla harmanlanmış, hayata, ilişkilerimize sıradışı bir gözle bakmamızı sağlayacak sıcak öyküler...

ISBN: 978-9944-69-763-7

9 789944 697637

www.tudem.com